

XXIII МЕЖДУНАРОДЕН

ФЕСТИВАЛ „МАРТЕНСКИ

МУЗИКАЛНИ ДНИ“

ПРАЗНЕНСТВО И ОТКРОВЕНИЕ

Едва ли ще изненадам някого, ако кажа, че най-силният концерт през първата седмица на фестивала „Мартенски музикални дни“ бе изнесен от Софийския камерен самодеен хор „Любомир Пипков“. Всъщност вече отдавна сме престанали да се учудваме, че този аматорски състав е достигнал предела на най-висшия професионализъм, защото очевидно неговият статут е бил единственият възможен път към изграждането на подобна уникална в резултатите си творческа лаборатория. И ако днес е трудно да приемем, че тридесет и петте хористки на н. а. Васил Арнаудов са заети с други дейности извън призиването си на музиканти, то е, защото тяхното самоотвержено, доброволно посвещаване на една обща цел никога не се е ръководело от други стимули, освен от дълбокото им убеждение в смисъла на изкуството.

Всяка нова програма на Софийския камерен хор предава рително е предвидена като празненство на духа, като откритие на откровение, дългока онова, към което по

гягат Васил Арнаудов и колективът, носи отпеглата на зригиналното, личностното отношение към изкуството. Изисканият вкус на диригента и този път се оказва решаващ за респектиращата стилсва концепция на концерта, конструиран в уедрени линии и убедителен от почитта към класиката, към големите майстори от миналото и от нашето столетие, чие то творчество е изкристализирало като еманация на различните национални характеристики.

Посветен на малката циклична форма, концертът предложи блестящо убедителни в своето комплектуване образци, всеки от който носеше акцента и на интерпретаторско обожение относно превърнатите в репертоарен „патент“ авторски почерци. Хенри Пърсел — Кантата „Елате, синовете на изкуството“, Бенджамен Бритън — „Церемония“ оп. 28, Золтан Кодай — Четири мадригала по стари италиан-

ски едногласи от XIV и XV век, Петер Ебен — Сюита в стил барок и Филип Кутев — Пет народни песни — този реверанс към старата музика не можеше да бъде поднесен по-ярка като янушение съвременно естетика.

Боравец с наистина съвършен инструмент, поверен изцяло на неговата художническа воля, Васил Арнаудов за кой ли път свещенодействуваше подобно ваятел на подиума, в чито изразителни рече съях беше заложена материята на самата музика, нейната духовна субстанция. И въпреки че сме били десетки пъти свидетели на това таинство, отново стояхме удивели пред мащаба на майсторството, способствувал за създаването на този орган от гласове с невероятно богати регистри, с темброво великолепие, точен, безгрешен, реактивен реагиращ като най-модерния механизъм и същевременно човешки чувствителен. Красно-

тата на звуковата емисия, поразителният синхрон, кристалната чистота на хармонийте, виртуозността и пластиката, както и културата на дикцията, артикулация, произношение (поетичният текст винаги е бил в центъра на внимание: о на Арнаудов), превърнаха изпълнението на програмата в нещо много повече от обичайната концертна проява. Каква естествено и артистично идентифициране внушаваше на пример интерпретацията на Пърсел, какво гъвкаво превърляшение в настроения, състояния, за да се изведе основната идея на тази химново велика творба! И какво излъчеше в о на клавирни багри, каказ

изтънченост на мисълта и чувството, в рядко издържания като стил и художествено изказ съпровод на Ирина Щигели!

Пристрастието на Софийския камерен хор към българското песенно творчество, струва ми се, винаги се е ръководело от два безкомпромисни принципа: ценностност и актуалност. И сега възлуващата проява на преклонение пред голямото дело на Филип Кутев поставя законната кулминация в концерта с един подбор от неговите най-обичани, най-поетични песни: „Драгана и славеят“, „Люлки вежки, полюлейка“, „Кажки, кажки, Агньо“, „Люляя Дане“ и записаната съвсем наскоро, изпълнена за първи път прекрасна „Пушка пукна“. Нежност, тъга, омайваща простота, светла и млада радост — цялата тази обаятелна народна лирика намери най-съкровения, най-истинния си израз в изпълнението на хора.

Олга ШУРБАНОВА